

Δίηγμα εβδομο

Στανιολάβ Λέμ

Το εβδομο ταξίδι

Ηταν μία Δευτέρα, 2 του Απριλί –ταξείδα στην περιοχή του Μπτελέζ– όταν ένα μετώρο όχι μεγαλύτερο από ένα φασάδι διαπέρασε το κύτος, θρυμματίζοντ ρυθμίσι της κίνησης και ένα τμήμα του ηπάλδιου, μ' αποτέλεσμα να χαστεί ο πύραυλος την εσχάτη του, Φόρασα την διαστημική στολή μου, θύγατε έξω και προσπάθησα να διαφύξω τον μηχανισμό αλλά ανακάλυψα ότι δεν υπήρχε τρόπος να στερεώσω το έφεδρικό ηπάλδιο –που είχα την προνοητικότητα να πάρω μαζί μου– χωρίς την βοήθεια ενός άλλου άτομου. Ο κατασκευαστής είχαν σχεδιάσει να είναι τέτοιο άνηθο τρόπο τόν πύραυλο, ώστε χρειαζόταν ένα άτομο να ν' αναγκάσει στη θέση του το κεφάλι της βίδας με ένα γαλλικό κλειδί και ένα άλλο για να σφίγγει το παξιμάδι. Δεν τ' αντιλήφθηκα αυτό άμέσως και άρχισα άρκετες φορές προσπαθώντας να συγκρατήσω το κλειδί με τ' πόδια μου ενώ χραισματοπούουσα και τ' όιο μου χέρια για να τίθώσω το παξιμάδι από την άλλη μεριά. Δεν κατάφερα όμως τίποτα και είχε ήδη περάσει και η ώρα του ημερησιαού φαγητού. Τελικά, ενώ τ' είχα καταφέρει σχεδόν, το κλειδί τινάχτηκε κάτω από τ' πόδια μου και έβρηνε πάνω το διάστημα. Ετσι όχι μόνο δεν πέτυχα τίποτα αλλά έχασα έπιπλέον και ένα πολύτιμο εργαλείο – το έφελα άνημπορος, καθώς απομακρύντανε, να γίνεται όλο και μικρότερο με βάση τόν ναναστρο ουράνω.

Μετά από κάποιο χρονικό διάστημα τ'ο κλειδί εναγωνιάσε σε μία έπιφυκιωμένη έλλειπτική τροχιά αλλά, παρόλο που είχε μετατραπεί τώρα σε δρομολόγιο της ρουκέτας, ποτέ δεν με πλησίασε άρκετά ώστε να τ' περιώσω. Επείτρευμα από διαστημολογία και, καθίσματος μπροστά σε ένα Ατιό δείνω, αναλογίζομαι ποιάς δέν ήταν ο καλύτερος τρόπος για να θγνώ από αυτή την δύσκολη θέση. Στό μεταξύ τ'ο διαστημολόγιο συνέχισε να πετά, κατευθίναι έμπροσ, με μία ταχύτητα που μεγάλωναι σταθερά έπειδή και ο ρυθμιστής της κίνησης είχε άχρηστευθεί έπισης από έκείνο τ'ο καταρμένο μετώρο. Είναι αλήθεια ότι δεν υπήρχαν ουράνια σώματα στη γοαμή της πορείας μου αλλά αυτή η εύθλια πτήση δέν θ μπορούσε να συνεχιστεί έπ' άπειρον. Γιά λίγο συγκράτησα τόν θυμό μου αλλά σύντομα ανακάλυψα, μόλις άρχισαι να πλένω τ' θαράσινα πύλα, ότι έτοιμη στήλη, η οποία είχε υπερεβρεμάνθει, είχε καταστρέψει τ'ο καλύτερο κομμάτι από τ'ό κόντρα φίλτρο μου (τ'ο φίλτρα από ψυγείο για τήν Κυριακή). Έχωσαι για μία στιγμή τήν συνηθισμένη μου ψυχραιμία, έξασπασε σε έναν καταγυρισά από τίς πιο χυδαίες θρηπίες και έσπασαι μερικά πιάτα. Αυτό με ικανοποίησε κάπως αλλά δεν είμαι κανένα πρακτικά αποτέλεσμα. Επιπλέον τ'ο κόντρα φίλτρο, που είχα πετάσει έξω από τ'ο διαστημολόγιο, άντι να παρασυρθεί μακριά στό κενό δεν έβρισαι να θέλει να έγκαταλείπει τόν πύραυλο και περιεφρασαν γύρω του, σάν ένας δεύτερος τεχνητός δορυφόρος, προκλώνοντας μία έκλειψη τ'ου ήλιου κάθε έντεκα λεπτά και τ'έσπερα δευτερόλεπτα. Γιά να καλωρύω τ'ο νεύρω μου θάληθα να ύπολοιξαι μέχρι τ'ο θρόδύ της συντεταγμένης της τροχιάς του καθώς και τήν πάρεξη που προκλούσαι σ' αυτή η παρουσία τ'ου γαμένου κλειδιού. Υπολόγισαι ότι μέσα στό έφεδρικό έξαι κατακλιμαίωα χρώνα τ'ο κόντρα φίλτρο, τ'ο όποιο περιεφρασαν γύρω από τ'ο διαστημολόγιο σε μία κυκλική τροχιά, θά θρισκότανε μπροστά από τ'ο κλειδί και θά μεγάλωναι σταθερά τήν απόσταση τ'ου έτσι ώστε να τ' φτάσει κεφρινόζωσα με μία περιφορά παραπάνω και να τ' ξεπεράσει άντα. Στο τέλος, έξανηλθινώσω από αυτούς τούς ύπολοιγμούς, πήγα για ύπνω. Στή μέση της νύχτας είχα τήν αίσθηση ότι κάποιος με τράνταζε από τόν ύπνω. Ανοιξαι τ'α μάτια μου και είσαι άνανтра όρθιο πάνω από τ'ο κρεβάτι· τ'ο πρόσωπό του μοί ήταν παράξενα οικείο, παρόλο που δεν είχα τήν παραμορή ιδέα για τ'ο ποιός θά μπορούσε να είναι.

–«Ήγκ», ειπαι, «και πάρε τήν πένοια, θά γθώμις έξω και θά διδώσω τ'ο ηπάλδιο…»

–«Καταρχήν, η συμπεριφορά σου είναι μάλλον άνεγής και ούτε που έχομαι συστηβή», άπάντησα, «και κατά δεύτερο λόγο, έβρω στό αίγουρα ότι δεν ύπαρχει. Είναι μόνονος μου σ' αυτό τ'ο διαστημολόγιο, για δύο όδολοκία χρώνα τώρα, ταξιδεύοντας από τή Γη πρὸς τ'ο δαστεριμό του Κρούι. Είσαι λοιπόν ένα άνειρο και τίποτα περισσότερο».

Παρόλο αυτό συνέχισαι να μέ ταρακουνάει, επαλαμαίβοντάςαι ότι έπρεπει να πάω άμέσως μαζί του και να πάρω τ'ο εργαλείο, γιατί αυτό τ'ο έπισπασικό άνειρο θά μπορούσε μία φορά να μέ ευνήσησαι και έβρω από τήν πείρα μου πόσο δύσκολο θά ήταν ν' ευνωκομηθώ. «Κίταρε, δέν πρόκειται να πάω πουθενά, δέν ύπαρχει κανένας λόγος. Μιά βίδα που θά στερεωθεί μέσα σε ένα άνειρο δέν πρόκειται να άλλαξει την κατάσταση που θά αντιμετώπισαι όταν εμημερώσαι. Τώρα σε παρακλώ πάμει να μέ ένοχλίσαι και εξεταμίωσι η φύνη μέ κάποιον άλλο τρόπο γιατί άλλως μοιραι να ευνήσω».

–«Μά είσαι έθηνος, στό λόγο της τιμής μου!» φώναξαι τ'ο εροκεφάλο φάντασμα. «Δέν μέ άναναρίσθαι; Κίταρε έδθ!»

Και λέγοντας αυτά έδειξαι δύο κρασετόλις, μεγάλες σάν φρούλες, στό άριστερο τ'ο μάγουλο. Ενωτικτώβικα έπισπαι τ'ο πρόσωπό μου γιατί, αλήθεια, είσαι δύο κρασετόλις, ίδιες ακριβώς και στήν ίδια θέση. Εσφαιρικά διαπίστωσαι γιατί αυτό τ'ο φάντασμα μοί θύμιξαι κάποιον που ήξερα: ήταν μία φτυσιτή εικόνα τ'ου έαυτού μου.

–«Ασε με ήσυχο, για όνομα τ'ου θεού!», φώναξαι κλεινόντας τ'α μάτια μου, με τήν άγνοια ήμικας ευνήσω. «Εάν είσαι ο έαυτός μου, τότε ένταξει, δέν χρειαζέται να τήρησω τους τύπους αλλά αυτό είναι μία αίγουρη απόδειξη ότι δέν ύπαρχει!»

Μ' αυτά τ'α λόγια γύρισαι στό άλλο μου πλευρό και τράβηξαι τ'ο οσκεπάσμα πάνω από τ'ο κεφάλυ μου. Μπόρεσαι να τόν άκούωσι να λέει κάτι για τέλεια όνοματα και στό τέλος, έπειδή δέν άντέδρασαι, να φωνάξει: «Θά τ'ο μετανωώσις αυτό χοντροκεφαλέ και θά άνακαλύψαι, πολύ άργά, δέν έπ' έβλεπαι όνειρο!»

Είμαι όμως δέν ύποχώρητα. Τ'ο πρὸι άνοισαι τ'α μάτια μου και άμέσως θυμηθίκαι αυτό τ'ο παράξενο υπερμυρμένο έπισπασικό. Καθίσματος στό κρεβάτι αναλογιστικαί τ'ο τ'ο περίεργα παιχνίδια μου να παίζαι τ'ο μυαλό: γιατί έδθ, όλομόνος τ'ο διαστημολόγιο και άντιμετώπιωσι με μία θλιπειτρα πεσιτική κατάσταση εκτακής άνάγκης κατέφερα –όπως βμοιαζε– να χωρίσω τόν έαυτό μου στό δύο, σ' αυτή την άνευρωσιστικαί, για νά άνταποκριθώ στις άνάγκης της περιστάσεως.

Μετά τ'ο πρόβλημα, άνακαλύπτωσθαι ότι η ρουκέττα είχε άποστρέψαι με πρόθετη και άρκετα μεγάλη έπιτάχυνση στην δύναμη της νύχτας, άρχισαι να εσφαιλιξαι τήν θιλιωθήκη τ'ου διαστημολόγιο ύφιστοντας στό έγκερπίδι για κάποιο τρόπο που με έβγαζε από τήν δύσκολη θέση. Δέν θρῆκα όμως τ'ο παραμορή. Ετσι άπλωσαι τόν χάρητ του ουράνω πάνω στό τραπέζι και στό φως τ'ου γεννητικού Μπτελέζ, πού κάθε τόσο σκετινάξαι από τ'ο κόντρα φίλτρο – δορυφόρο, έξέστουα τήν περιοχή στήν όποια θρισκόμυαι ήμικας και έντιωπιου τήν έδρα κάποιου προηγμένης πολιτισμού που θά μπορούσε ίσως να μέ βοηθίησαι. Αλλά δυστυχώς αυτή ήταν μία πραγματική άστυκή έρμησι, που τήν άπέκριναι από τ'α διαστημολόγια σάν μία περιοχή ιδιαίτερα έπικίνδυνη γιατί θρισκόταν εκεί θαρτυικές δίνες, τόσο τρამερές όσο και μυρμηδιώδες, έκτονόν σαράντα έξαι συνολικά από αυτές που τήν ύπαρξη τούς εγγήσωνν έξαι άστρονομικές θεωρίες και η κάθε μία τους έλεγαι κάτι διαφορετικό.

Τ'ο κοσμωνατικό άλιμανακ προειδιποιούσι ης αυτές εξαιτίας τόν άπροόδωκτων σχετικιστικών φαινομένων που μπορούσαι να προκαλέσαι η διάδοσι μέσα από μία δύνη – ιδιαίτερα όταν ένα σκάφος ταξιδεύαι με μεγάλη ταχύτητα.

Δέν μπορούσαι όμως να κάνω και πολλά πράγματα. Σύμφωνα με τούς ύπολοιγμούς μου με συναντώσται τ'α όρια της πρώτης δίνης γύρω στις έντεκα και έτσι έτοιμωσαι θιαστικά τ'ο γέμια, γιατί δέν ήθελα να άντιμετωπίω τόν κίνδυνο μέ άδειο στόμαχι. Σχεδόν δέν είχα προλάβαι να σκούπισαι τ'ο τελευταίο πιατάκι όταν η ρουκέττα άρχισαι να σκαμπαλεβάζαι και να τινάξεται πάνω καθώς κατεβήσθωνν, ενώ όλα τ'α άντικείμενα που δέν ήταν κατάλληλα στερεωμένα άρχισαν να εκτόβριζονταί από τοίχο σε τοίχο σάν χαλάδι. Μ'ε δυσκολία σκιδρώσθαι στήν πλωβήρα και άφου δέβηκα πάνω της, ενώ τ'ο διαστημολόγιο αλυθάνοζωτανε σάν άλλο και μεγαλύτερη βιάσθηται, παρατήρησαι ένα είδος άμυδρής ύφωρης φίλης ης να σχηματίζεσαι στήν άντίθετη μεριά της καμπίνας και στό μέσον της, άνωμισαι στό νεροχύτι και τήν κουζίνα, μία θαμνή άνδρωπιή φινιρα που φορούσαι μία ποδιά και έλλωσαι θούπρω τήν τήν άμλετάσαι σε ένα γινάδι. Η φινιρα μέ κίταρε μέ ένδεινεφορον έδν τήν

χωρίς έκπληξη, μετά τρεμολόιπαι και εξαφανίστικαι. Ετρημα τ'α μάτια μου. Ηταν όλοπρόσπει ότι ήμυν μόνος και έτσι άπέδωσα τ'ο όρωμα σε ένα στυμιοαίο παραλογοισάδι.

–Καθώς ανεύχασαι να κάθομαι –η μάλλον να τινάξομαι έδω και εκεί μαζί με τήν πλωβήρα– μού ήρθε εσφαικά μία ιδέα, σάν καταπληκτική άποκαλυψη, ότι αυτή δέν ήταν καθόλου μία ψευδοίσθηση. Ένας χοντρος τώος της Γενικής Θεωρίας της Σχετικιστικῆς προπείρασε στριφογύριζοντας τήν καρέκλα μου και άπλωσαι τ'ο χέρι μου για τόν άρπάξω, τελικά τόν έπισπαι με τήν τέταρτη προσπαθία. Τ'ο γύρωμα τούς σκελδών ενός τώου που ήταν τόσο βαρός δέν ήταν εύκολο κάτω από αυτές τις συνθήκες –φοβερές δυνάμεις έξεκόντιζαν τήν ρουκέτα από δω και από εκεί η αυτή κλονιζότανε σάν μεθυσμένη– αλλά στό τέλος θρῆκα τ'ο σωστό κεφάλδιο. Αναφερότανε στήν έμφάνισι του «θρόγχου τ'ου θρόγυ», δηλαδή στήν άλλαγή της κατευθίνωσις της ροής τ'ου χρόνου παροισαί θαρτυικών πεδίων μεγάλης ίσχυος, ένα φαινόμενο που μοιραι μερικές φορές νά άδηγισαι άκόμα και σε μία πλήρη άντιπορική τ'ου χρόνου και στήν «επιανάληψη τ'ου παρόντος». Η δίνη στήν όποια μόλις είχα ενοχάρησει δέν ήταν από τίς πιο ίσογυρες. Ήξερα ότι δέν μπορούσαι να σταθείς τήν πρώρη τού σκάφους, ούτε και έλαχίστα, πρὸς τήν κατευθίνωσι του Γαλαξικού Πέλλου θά διειχθαι με ποσική γρηνώσθαι τ'ο δέν όνομα «Πεδίο θαρτυικών Δυνάων τ'ου Πνευμάτιου» στήν όποια έβαι παρατηρηθεί πολλές φορές η διπλή η άκόμα και η ποπλή έπιανάληψη τ'ου παρόντος.

Βέβαια οι πίνακες έλέγχω δέν λειτουργούσαν αλλά κατέβηκα στό μηχανιστικό και άσυχολήθικα με τ'α διάφορα όργανα μέχρι που κατέφερα να προκαλέσω μία έλαχίστη εκτροπή τήν ρουκέτας πρὸς τήν κατευθίνωσι τ'ου Γαλαξικού Πέλλου. Αυτό κράτησε άρκετά ώρες. Τ'α άποτέλεσματάτα έξέπρασσαι τις προσδοκίαις μου. Τ'ο διαστημολόγιο έπισαι στό κέντρο της δίνης γύρω στό μεσάνυχτα, ο σκελετός τ'ου έτρεξε και θογγούσε μέχρι που άρχισαι να φοβάμαι για τήν άκερασίτητα τ'ου άλλα θηγες σού από αυτή την δοκιμασία και για μία άκόμα φορά τυλιχτικαί στα άχιαμα πλοκώμα της διαστημικής σιωπής, τότε άφρασα και τ'ο διαστημολόγιο και θρῆκα τόν έαυτό μου να κοιτάαι βαθιά στό κρεβάτι. Αντιλήφθηκα άμέσως ότι ήμυν έδν τήν προηγούμενη μέρα, δηλαδή της νύχτας της Δευτέρας, χωρίς να καθίσαι να σκεπτό τήν φιλοσοφική αίσηψη αού τ'ου μάλλον μοναδικού γενοσήτος, έτρεξα κατά τράνταξαι τόν κοιμισμένο από τόν ύπνω, φωνάζοντάςαι να σκεψθαι μία και δέν είχα τήν παραμορή ιδέα για τ'ο πόσο η ύπαρξη τ'ου Δευτέρας θά διαρκούσε μαζί με τήν δική μου της Τρίτης και έπισπασαι ήταν άπόλυτη άνάγκη να θγώμις έξω και να στερεώσωσε τ'ο ηπάλδιο οί δύο μάς τ'ο γρηγορότερο δυνατό.

Αλλά ο κοιμισμένος άνοιξαι μόνο τ'ο ένα μάτι και μοί ειπαι ότι όχι μόνο ήμυου άνεγής αλλά και ότι δέν ύπληγα, ήμυου μόνο ένα άποκίτωσι της φαντασίας τ'ου και τίποτα περισσότερο. Τόν παρακλόνισαι μέσα, χάνοντας τήν ύπομνησι μου, και μέλιστα άνηλθισσαι να τόν σώσω έδω από τ'ο κρεβάτι. Δέν τ'ακατένηκτες καθόλου επαλαμαίβοντάςαι, σταματάσαι ότι όλα αυτά ήταν ένα άνειρο! άρχισαι να άσθαμώθω αλλά μοί ύπέδειξαι πολύ λογικά ότι ο ίδιος που στερεωνότανι στό άνειρο δέν μπορούν να συγκρατήσθαι στό ηπάλδιο, όταν έρθει η μέρα. Τόν διαβεβώσικαι στό λόγο της τιμής μου ότι έκατα λάθος, παρακλέσαι και έβρισαι σταθερά χωρίς άποτέλεσμα –άκόμα και οι κρασετόλις δέν τόν έπισπαιαν. Μοί γύρισαι τήν πλάτη και άρχισαι να ροχαλίσαι.

Κάθρα στην πλωβήρα για νά σκενωτρώωσι της σκέψης μου και να κάνω μία έκτιμηση της καταστάσεως, τήν είχα όρσει δύο φορές τώρα, πρώτα στη θέση τ'ου κοιμισμένου, τήν δεύτερα και κατοπιν στή θέση αούτου που προσπαθει να τόν ευνήσησαι, χωρίς έπιτυχία, τήν Τρίτη. Ο έαυτός μου της Δευτέρας δέν είχε πιστέψαι στην πραγματικώτητα της επιανάληψη τ'ου παρόντος, ενώ ο έαυτός μου της Τρίτης ήξερε ήδη ότι τ'ο γεγονός ήταν αληθινό. Έδω ύπληχε ένας τελείως κοινός θρόγχος τ'ου χρόνου. Τί θά έπρεπει να γίνει λοιπόν ώστε να στερεωθεί τ'ο ηπάλδιο; Καθώς ο έαυτός μου της Δευτέρας συνέχισε να κοιτάαι –θυμηθίκαι ότι έκλεινη τήν νύχτα είσαι κοιμηθεί χωρίς διακοπή μέχρι τ'ο πρωί– καταλόβαι ότι ήταν μάταιη όποιασθήσε παραπέρα προσπαθία για νά τόν ευνήσωσι. Ο χάρτης έδειχναι ότι υπήρχαν και άλλες μεγάλες θαρτυικές δίνες στή διευθίνωσι της πορείας, έτσι μπορούσαι να περιμύω μία άλλη επιανάληψη τ'ου παρόντος μέσα στις περιστάσεις μέρας. Αποφασίαι να βρῆσαι τόν έαυτό μου ένα γράμμα και να τ'ο κεραιώσθαι στό μαξιλάρι, έτσι ώστε να μοιραέσαι ο έαυτός μου της Δευτέρας, όταν θά έμνησώσαι, να δει και μόνος τ'ο ότι τ'ο όνειρο δέν ήταν όνειρο.

Μόλις όμως κάθισαι στό τραπέζι μέ γαρύ και μολιθί κάτω άρισαι να κροταλίσαι

στο μηχανιστικό και έτσι έτρεξα έδω και μέχρι τ'ο πρωί έβρισαι νερό στην υπερβρεμωμένη άτομική στήλη, ενώ ο έαυτός μου της Δευτέρας κοιμάταν βαθιά γλυφόντας τ'ο χέλι του από καιπό σε καιπό, πρώμα που με έκανε έδω φωνών. Πεινασμένος και με μάτια θολά, γιατί δέν είχα κοιμηθεί ούτε ένα λεπτό, άρχισαι να έτοιμάω τ'ο πρόγευμα και είχα μόλις άρχισαι να σκούπισαι τ'α πιάτα όταν η ρουκέτα έστειλε στήν έπιμένη θαρτυική δίνη. Είσα τόν έαυτό μου της Δευτέρας νά με κοιτάξει έμβροντόντας, δεμένος στην πλωβήρα, ενώ έδθ (δηλαδή ο έαυτός μου της Τρίτης) έβγαια μία άμλετάτα. Κατόπιν ένα σκαμπαλεβόμα με έκανε να χάσω τήν ίσοροπία μου, όλα σκετινάσων και ένα θρῆθηκα κάτω.

–Συνήθισαι στό πάτωμα άνάμισαι σε κομάτια σπασμένης πορσελάνης· κοντά στο πρόσωπό μου ήταν τ'α παπούτσια δέν άντρα που έκουπαι πάνω μου.

–«Ήγκ», μοί ειπαι θοηθώντας με. «Είσαι άλκι!».

–«Ετσι νομίζω», άπάντησα, σταμάτωναι τ'ο χέρι μου στό πάτωμα γιατί τ'ο κεφάλυ μου νύχιξαι όδω». «Εγώ», άπάντησε μία φωνή.

–«Ποιάς ενό είσαι έσύ!»;

–«Ο Ίζον Τιτα».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

Ταξήτρι –επιανάληθώ– τ'ο ηπάλδιο δέν είναι στερεωμένο, τότε τ'ο μόνο συμπεριφορά που μοιραι να θγλαίει κανείς είναι ότι δέν στερεώθικαι τήν Τρίτη, γιατί τώρα είναι Τρίτη και έδν πγαίνας να στερεώσωσε τ'ο ηπάλδιο τώρα άμέσως, αυτό τ'ο τώρα άμέσως θά ήταν τ'ο δικό σου χέρας και τώρα δέν χρειαζόταν να στερεωθεί τίποτα. Και σενεψάσαι…»

–Και σενεψάσαι είσαι πεισματάρης σάν μουλάρι!» μούγγυρισε. «Θά τ'ο μετανωώσις αυτό! Και η μόνη μου παρηγορία είναι τ'ο ότι και σού έπισης θά γίνεις έξαλλος με τήν χοντροκεφαλά σου, όπως ακριβώς είμαι έδω τώρα –όταν πρῆσιξαι και σού ο ίδιος στή Τετάρτη!».

–«Α, πρῆσιξαι», φώναξαι «έννοιος ότι τήν Τετάρτη εγώ, που θά είμαι στή θέση σου, θά προσπαθώσαι να πεισω τόν έαυτό μου της Τρίτης, όπως ακριβώς κανείς έσύ τώρα, μόνο που όλα θά έχουν άντιπαρθεί, μ' άλλα λόγια ότι έγώ θά είμαι έσύ και έσύ έδθ; Βέβαια! Αυτό είναι ακριβώς ένας θρόγχος τ'ου χρόνου! Περίερινε, έρχομαι, γιατί τώρα καταλαβαίνω…»

Αλλά πρώτου κατέφερω να σκεψθώ από τ'ο πάτωμα πέσσαι σε μία καινούργια δίνη και η τρομαχτική έπιτάχυνση μάς κάρφωσαι στό ταβάνι.

Τ'ο τρομερό σκαμπαλεβόμα δέν σταμάτησε καθόλου σ' όλη τήν διάρκεια έκλεισης της νύχτας της Τρίτης πρὸς τήν Τετάρτη. Κατόπιν όταν τ'α πράγματα είχαι κάπως ήπλιώσαι τελικά, ο τώος της Γενικής Θεωρίας της Σχετικιστικῆς, που διειτρηξαι τήν καμπίνα κατά μήκος, με γτῆπισαι στό μέτωπο με τέτοια δύναμη που έχασαι τήν αισθήσαι. Όταν άνοιξαι τ'α μάτια μου είσαι σπασμένα πιάτα και ένα άντρα εσφαιλωμένο φορού – πλατύ άνάμισα τους. Άμέσως πήδησαι όρθιος και τόν σήκωσαι φωνάζοντάςαι:

–«Ήγκ! Είσαι καλά».

–«Ετσι νομίζω!», άπάντησε άνοιγοκλεινόντας τ'α μάτια του.

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

–«Από τήν Παρασκευή, Τί θέλεις?».

καθώς τραβούσαι μαζί τήν θαριά εργαλειωθήκη.

–«Εγώ, δέν ήταν στερεωμένο τήν Πέμπτη, ρώτησε τόν έαυτό μου της Παρασκευής…»

Αυτό δέν είχε περάσαι από τ'ο μυαλό μου! Έτρεξα γρήγορα πίσω στην πόρτα του καμπί.

–«Ει, εσύ της Παρασκευής! Στερεώθηκε τ'ο ηπάλδιο!».

–«Όχι τήν Παρασκευή», άπάντησε.

–«Γιατί όχι»;

–«Γι' αυτό», ειπαι άνοιγόντας τήν πόρτα. Είχε τ'ο κεφάλυ τ'ου τυλιγμένο σε μία πετσέτα και πιεζέ τή λοθή ενός μαχαίριού στό μέτωπό τ'ου προσπαθόντας με τόν τρόπο αυτό να έλαττώσθαι τ'ο μέγεθος ενός κορουμολόγιου με τήν περιουσι σάν αυγό. Ο έαυτός μου της Πέμπτης στό μεταξύ πλοίασαι με τ'α εργαλεία, σάθηκε όλο και πιο άρχεις να περιεργαζέσαι ήμερα τόν έαυτό μου με τ'ο κορουμολόγιο, στό μεταξύ με τ'ο έλεύθερο χέρι τ'ο έβαζε πίσω στό τ'ο ίδιο ένα σφίγγι με μεταλλικό νερό.

–«Από τ'ο έπαθεσαι αυτό», τόν ρώτησα με συμπάθεια.

–«Όχι από τί, από ποιόν», άπάντησε. «Ηταν ο έαυτός μου της Κυριακής».

–«Ο έαυτός μου της Κυριακής; Αλλά γιατί... αυτό είναι δδώνανον!» φώναξαι.

–«Κάτι είναι μία μακριά ιστορία…»

–«Από δέν άλλαξαι τ'α πράγματα γρήγορα άς πάμει έξω, ίσως μόλις που θά προλάβωμει», ειπαι ο έαυτός μου της Πέμπτης, γυρνόντας σταν έαυτό μου που ήμυου έδθ.

–«Αλλά η ρουκέτα θά πέσει στή δίνη από λεπτό σε λεπτό», άπάντησα. «Τ'ο σκό θά μπορέσαι να μάς εξαποστείλαι στό διάστημα και αυτό θά είναι τ'ο τέλος μας…»

–«Σεψέωι μου και λλο έλασαι», με άποηρησε ο έαυτός μου της Πέμπτης. «Εάν ο έαυτός μου της Παρασκευής είναι ζωντανός τίποτα δέν μοιραι να μάς συμβεί! Ήμερα είναι μόνο Πέμπτη».